

Arrest

nr. 148 168 van 19 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2015, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 januari 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2014 werd ingediend door:

[...]

en als wettelijke vertegenwoordiger van [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkene haar man kwam vergezellen, de heer O. E.O., die hier studeerde, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat het verblijf van haar gekoppeld was aan het verblijf van haar echtgenoot. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer is gebeurd sedert 2011, verhindert niets hen om samen de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en aldus is er geen sprake van scheiding van het gezin.

De verzoeker roept de duur van haar verblijf (nl 5 jaar) en haar integratie (nl. Nederlands spreekt, de kinderen hier naar school gaan, vrijwilligerswerk doet, een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft de scholing altijd plaats gevonden in précair verblijf. Betrokkene wist dat het verblijf tijdelijk was, en gekoppeld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“II.1.1. De thans bestreden beslissing stelt onder andere het volgende:

“(...) Het gegeven dat betrokkene haar man kwam vergezellen, de heer O.E.O. die hier studeerde, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat het verblijf van haar gekoppeld was aan het verblijf van haar echtgenoot. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer is gebeurd sedert 2011, verhindert niets hen om samen de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en aldus is er geen sprake van scheiding van het gezin. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonene dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft de scholing altijd plaats gevonden in précair verblijf. Betrokkene wist dat het verblijf tijdelijk was, en gekoppeld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving (...).”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

II.1.4. Op 19 juli 2011 diende de echtgenoot van verzoekende partij reeds een aanvraag in tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 5 november 2012 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag echter ontvankelijk doch ongegrond. Haar echtgenoot kreeg hierbij een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene reeds enkele jaren op regelmatige wijze in België verbleven heeft, Nederlands leert en spreekt en werkbereid is, zijn geen grond voor een regularisatie van zijn verblijf.

Betrokkene werd op 15/05/2006 gemachtigd tot verblijf als student en in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks werd verlengd tot 30/09/2011. Hij wist dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van en voor de duur van zijn studies en dat hij bij beëindiging van deze studies het land diende te verlaten. De duur van zijn verblijf in België kan dan ook op zich geen reden zijn om verder verblijf toe te staan.

Betrokkene verklaart geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, en legt bewijzen voor dat hij een cursus Nederlands gevolgd heeft. Voorts worden bewijzen voorgelegd dat zijn kinderen in België naar school gaan en dat zijn echtgenote eveneens cursussen Nederlands heeft gevolgd, alsook een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en verscheidene andere cursussen. Mevrouw zou eveneens vrijwilligerswerk hebben gedaan. De voorgelegde bewijzen van integratie voor betrokkene zelf beperken zich tot het volgen van één cursus Nederlands (Richtgraad 1). De overige bewijzen hebben geen betrekking op hemzelf, maar op zijn gezin. De aanvraag tot regularisatie wordt echter ingediend in naam van betrokkene zelf. Voor de beoordeling van een aanvraag in hoofde van de heer Emmanuel Olumobi worden onvoldoende bewijzen van integratie aangebracht.

Dat de gezinsleden van betrokkene, die hem vervoegd hebben in 2009, zich hebben geïntegreerd is lovenswaardig, maar opnieuw dient te worden vastgesteld dat betrokkene steeds op de hoogte was dat zijn verblijf beperkt zou zijn tot de duur van zijn studies, en het verblijf van zijn gezinsleden tot de duur van zijn eigen verblijf.

Daarnaast verklaart betrokkene werkbereid te zijn en bewijst dit aan de hand van enkele loonfiches die dateren van oktober tot december 2009. Nazicht in de personeelsdatabank Dimona op 05/11/2012 wijst uit dat betrokkene gewerkt heeft tot november 2010 en sindsdien geen activiteit in loondienst meer heeft uitgeoefend. Hij was in het bezit van een arbeidsvergunning tot 30/06/2010 – na deze datum werd geen arbeidsvergunning meer geregistreerd in het Rijksregister. Op het ogenblik van de aanvraag tot regularisatie waren de bewijzen van tewerkstelling dan ook geenszins recent, en was betrokkene al geruime tijd niet meer in het bezit van de vereist vergunning om een activiteit in loondienst uit te oefenen. Betrokkene mocht met andere woorden niet werken, hetgeen zijn werkbereidheid geenszins

staaft. Betrokkene toont evenmin aan een realistische mogelijkheid tot tewerkstelling of werkbepalte te hebben. Zijn werkbereidheid is dan ook onvoldoende bewezen.

De aangehaalde argumenten ten gronde om een verder verblijf toe te staan, zijn om bovenvermelde reden onvoldoende.

Verzoekende partij vraagt zich af waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van haar echtgenoot ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, terwijl de hare en deze van haar kinderen onontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partij en haar echtgenoot bevinden zich toch in dezelfde buitengewone omstandigheden? Verzoekende partij vraagt zich dan ook af waarom er in de beslissing van haar echtgenoot wel wordt beweerd dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die het hem bijzonder moeilijk maken om in zijn land van herkomst de aanvraag tot humanitaire regularisatie in te dienen en dit bij haar en haar kinderen niet het geval zou zijn. Verzoekende partij vindt hier in de bestreden beslissing geen enkele uitleg voor terug!

II.1.5. Verder stelt verwerende partij dat het feit dat de kinderen van verzoekende partij hier naar school gaan niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het gaat hier over kinderen die hier al een tijdje verblijven, hier naar school gaan en geen netwerk meer hebben in hun thuisland. Dit moet toch aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, ook al behoeven deze kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur. Dit doet hier niet ter zake.

II.1.5. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het 'buitengewoon moeilijk' zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk gedaan heeft.

Verzoekende partij kan dus ook niet tijdelijk naar Nigeria gaan, gezien haar minderjarige kinderen hier school lopen.

10

II.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Nigeria kan indienen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij kon gebruik maken van de schoolvakanties is dan ook niet afdoende.

II.1.7. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!"

2.1.2. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het enkele feit dat de aanvraag van verzoeksters echtgenoot ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, betekent niet dat het hier om een identieke zaak zou gaan. Elke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van buitengewone omstandigheden dient op eigen merites te worden onderzocht. Met het citeren van een beslissing die werd genomen met betrekking tot verzoeksters echtgenoot toont verzoekster niet aan dat, wat haar betreft, onterecht werd besloten tot de afwezigheid van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen.

Waar verzoekster aanvoert dat de omstandigheid dat haar kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde infrastructuur die in het land van herkomst niet beschikbaar is, geen afdoende motief vormt, merkt de Raad op dat het oordeel dat, het enkele feit dat de kinderen school lopen, zonder dat daarbij bijzondere behoeften zijn die niet in het land van herkomst kunnen worden voldaan, geen buitengewone omstandigheid vormt, niet kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoekster het met deze beoordeling niet eens is, maakt de bestreden beslissing niet onwettig.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het in abstracto te verwijzen naar deze bepaling, zonder dit ook maar enigszins in concreto toe te lichten.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 3 van het EVRM.
Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“Il.2.1. Subsidiar, mocht Uw Raad menen dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden werd in de thans bestreden beslissing, beroept verzoekende partij zich op een schending van de formele motiveringsverplichting.

Il.2.2. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indiendien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland (...).

(…)De verzoeker roept de duur van haar verblijf (nl. 5 jaar) en haar integratie (nl. Nederlands spreekt, de kinderen hier naar school gaan, vrijwilligerswerk doet, een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr. 100.223 van 24 oktober 2001) (...).”

11

Il.2.3. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

Il.2.4. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk ‘de duur van haar verblijf (nl. 5 jaar) en haar integratie (nl. Nederlands spreekt, de kinderen hier naar school gaan, vrijwilligerswerk doet, een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr. 100.223 van 24.10.2001).

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis – wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan ‘machtoverschrijding’ door te stellen dat bovenstaande elementen tot de ‘gegrondheid’ zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zich zowel aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.2.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring uitgebouwd. Het centrum van haar familiaal leven bevindt zich in België. Een eventuele verwijdering van verzoekende naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekster zet uiteen dat niet duidelijk is in de bestreden beslissing welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase behoren. In concreto voert zijn aan dat de elementen qua integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheden gelden.

Zoals reeds gesteld onder het eerste middel merkt de Raad op dat buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die de betrokken vreemdeling verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting

dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster was niet eerder in het bezit van een verblijfsvergunning, zodat wat haar betreft de algemene regeling van toepassing wordt geacht te zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met het oordeel dat de ingeroepen integratie-elementen niet worden gekwalificeerd als buitengewone omstandigheden, maakt de bestreden beslissing niet onwettig. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT